

ske faktisk har en meget dårlig indtægt, ved at pålægge dem at betale licens, er det med at sætte det beløb op selvfølgelig ikke noget stort overgreb. Men er der nogen særlig grund til, at de udgifter, der går til at dække public service-tv og kompensation til kunstnere, skal opkræves på en helt særlig måde i stedet for at blive opkrævet ligesom de øvrige udgifter, det offentlige har?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Nu vil det nok være for meget at komme ind på hele diskussionen om, hvorfor public service-tv bliver finansieret via licens, den kan vi tage på et andet tidspunkt, men lad os koncentrere os om det her med at kompensere rettighedshaverne.

Det, vi gerne vil, er at prøve at finde en model, der kan gennemføres i virkeligheden. Enten skal man jo finde pengene via finansloven, og det kan man i hvert fald tvivle på om kan lade sig gøre, eller også skal man støtte SF's forslag, som vil være imod et skattestop, som jeg kan forstå, at der er en stor del af Folketingets partier, der bakker op om efterhånden. Det vil sige, at de to modeller sandsynligvis ikke har en chance. Vi prøver at komme med en model, der har en chance.

Og når vi så i øvrigt taler om obligatorisk husstandslicens, så har man stadig en mulighed for at skrive under på en tro og love-erklæring om, at man ikke har noget som helst apparat, der kan modtage de signaler, som modellen skal omfatte. Det vil sige, hvis man hverken har tv eller computer eller internet eller iPod eller noget som helst, så kan man da godt slippe. Og har man råd til en iPod og en computer og et tv, så har man nok også råd til licens.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er SF's ordfører, hr. Ole Sohn, der samtidig er ordfører for forslagsstillerne i hvert fald vedrørende B 71.

Ole Sohn (SF):

Jeg konstaterer, at ingen i Folketinget har givet udtryk for, at kunstnerne ikke skal have kompensation. Alle erkender, at der skal gives en kompensation til kunstnerne, til ophavsretshaverne for den lovlige kopiering, der finder sted, af musik og film. Det synes jeg er et særdeles godt udgangspunkt for den videre debat.

Så har der selvfølgelig også været nogle misforståelser undervejs og også nogle argumenter, som ikke har med sagen at gøre. Ret beset er jeg meget overbevist om, at det ikke er kulturministeren, der har opfundet ideen til forslaget L 166, men derimod skatteministeren, som ud fra nogle helt andre betragtninger ønsker at sænke afgiften på dvd'er af hensyn til grænsehandelen. Det er givetvis korrekt.

Kl. 18.05

Men det er i hvert fald ikke korrekt at antage, at hele afgiftsnedsettelsen med hensyn til prisen vil betyde et tilsvarende nedslag i forbrugernes pris for dvd'er. Så man kan sige, at lovforslaget også er en indirekte støtte til elektronikbranchen, som bare ikke har det særlig dårligt for nu at sige det på jysk. Så det er jo også en indirekte støtte til elektronikbranchen, som får en bedre fortjeneste.

Så har der været argumentet – det er så i forbindelse med SF's forslag – om at SF's forslag skulle være i strid med skattestoppet. Det er det rene nonsens, eller som statsministeren ville have sagt: Der er ikke fugls føde i den melding. SF's forslag er alene en ajourføring, en modernisering, en vedligeholdelse af den kompensationsordning, vi indførte i 1992.

For hvad var egentlig ideen, da vi lavede den? Det var, at vi ville give en kompensation til kunstnerne som følge af den lovlige kopieringsmulighed, der blev etableret. De spurgte: Hvordan kopierer man? Ja, det gør man på kassettebånd, det gør man på cd'er, og det gør man på dvd'er. Nu er der bare sket det siden 1992, at de løse medier stille og roligt forsvinder og bliver erstattet af nogle andre medier, der ikke var opfundet endsige tænkt på på det tidspunkt, så SF's forslag gør bare det, at man deler det ud på de nye medier, og det svarer til, hvad vi forudsatte, da vi lavede loven i 1992.

Så vil jeg gerne sige, at det faktisk ikke er en SF-idé at lave et forslag om et ophavsretsnavn, hvor man politisk fastsætter, hvad kompensationen skal være, og så lader kunstnerne og branchen sørge for at finde det rette niveau. Det er sådan set en model, som gælder i 15 EU-lande. Vi forsøger bare at tilpasse os, hvad andre i forvejen har fundet ud af, fordi andre lande erkender, at politikerne aldrig kan være på forkant med den hastige teknologiudvikling, der finder sted. De vil aldrig kunne nå at følge med.

Derfor er man nødt til at sige, at det kan kunstnerne, og det kan branchen. De ved, hvad